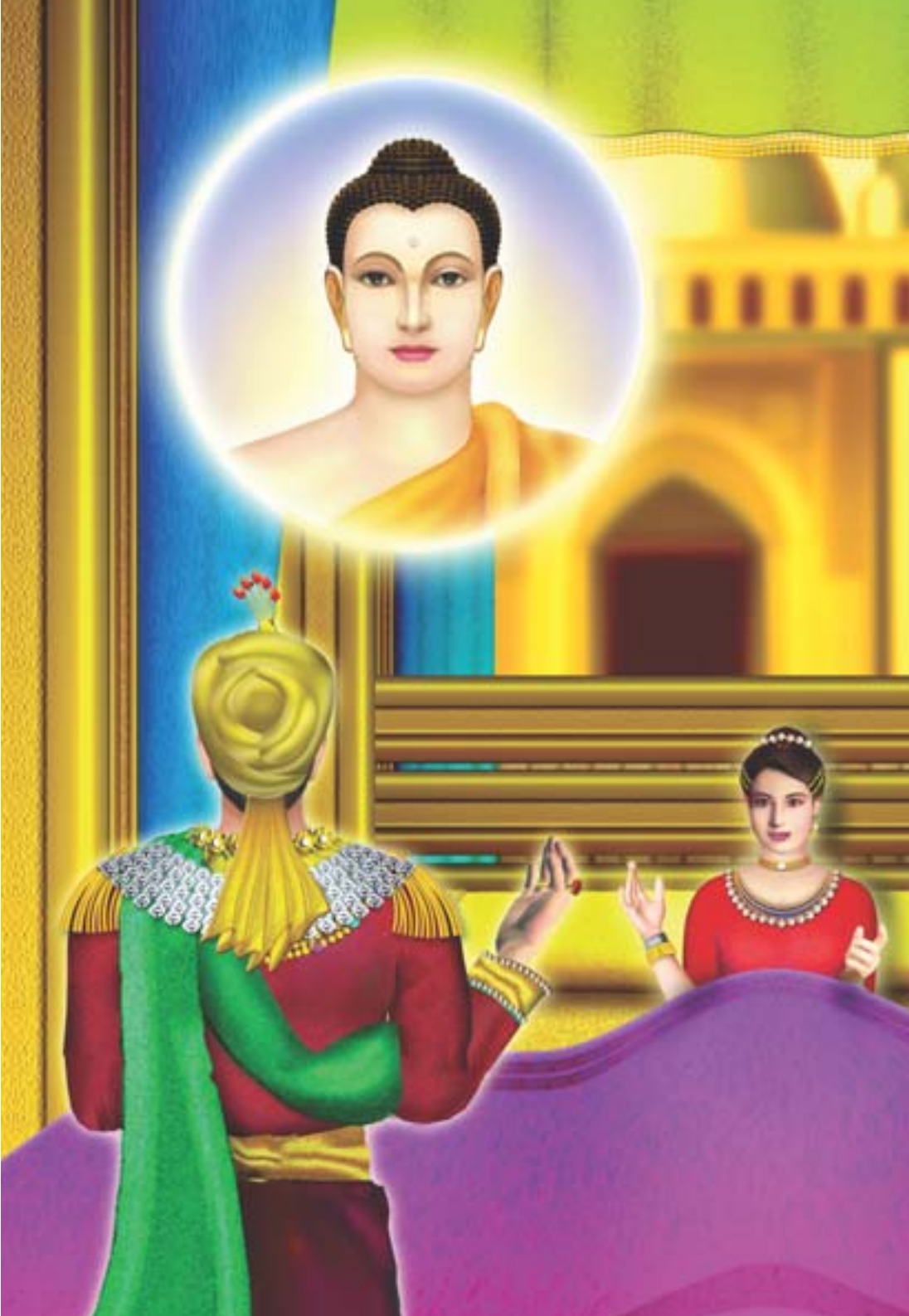




ผู้เลิศทางมีลาภ (๒)

กรรมชั่วที่บุคคลทำแล้ว ยังไม่ส่งผล เหมือนน้ำนม
ที่รีดในขณะนั้น ยังไม่เปลี่ยนแปลงไป แต่บาปกรรมนั้น ย่อม
ตามแพศพาคนพาล เหมือนไฟที่ถูกเอ้ากลับไว้จะนั้น





ผู้เลิศทางมีลาภ (๒)

๕๑๓

กำลังใจเป็นต้นกำเนิดของพลังอันยิ่งใหญ่ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน เป็นสิ่งที่ธรรมชาติให้มาอย่างเหลือเฟือ เพื่อผลักดันให้มนุษย์ทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์ สำหรับคนที่หมดกำลังใจ ก็จะรู้สึกหมดเรี่ยวแรง หมดความหวัง หมดความเพียรพยายาม ไม่อยากทำความดี เหมือนรถที่น้ำมันหมด แล่นต่อไปไม่ได้ แต่สำหรับผู้มีปัญญาแล้ว ย่อมสามารถให้กำลังใจตนเองได้ ไม่ต้องไปรอคอยกำลังใจจากใคร เพราะต้นแหล่งแห่งกำลังใจนั้นแฝงอยู่ในใจเรา คือ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งพลังที่ยิ่งใหญ่ เพียงเราทำใจให้หยุดนิ่ง เมื่อใจสงบย่อมพบความสว่าง ใจจะมีพลัง มีความสุขและมีอานุภาพ โดยเฉพาะเมื่อเราเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้ เราจะมีกำลังใจไม่สิ้นสุด มีกำลังใจเหลือเฟือ เพียงพอที่จะแบ่งปันให้กับคนอื่น ทำให้คนรอบข้างมีกำลังใจตามไปด้วย ดุจเดียวกับพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลายในกาลก่อน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน คาถาธรรมบท ว่า

“น ทิ ปาปํ กตํ กมมํ สชฺชชรีรว มุจฺจติ

ทหนฺติ พาลมนฺเวติ ภสฺมาจุณฺโนว ปาวโก

กรรมชั่วที่บุคคลทำแล้ว ยังไม่ส่งผล เหมือนน้ำนมที่รดในขณะนั้น ยังไม่เปลี่ยนแปลงไป แต่บาปกรรมนั้น ย่อมตามแผดเผาคนพาล เหมือนไฟที่ถูกเอ็กกลบไว้จะนั้น”



ผู้เลิศทางมีลาภ (๒)

๕๑๔

การกระทำของคนเรา ย่อมมีทั้งดีและชั่วสลับกันไป ขึ้นอยู่กับว่า เราจะเลือกทำสิ่งไหน หากเราได้ทำกรรมไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว กรรมนั้นอาจยังไม่เห็นผลในทันที เหมือนน้ำนมที่เพิ่งรีดมาใหม่ๆ รสชาติยังคงไม่เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด แต่เมื่อเวลาผ่านไป รสชาติย่อมแปรเปลี่ยนไป เช่นเดียวกับคนทำกรรมใดไว้ ไม่นานย่อมได้รับผลของกรรมนั้น ต่างกันเพียงช้าหรือเร็วเท่านั้น ดังปัจจุบันชาติของพระสิวลีเถระที่ต้องได้รับทั้งผลของบุญและบาป กระทั่งถึงภพชาติสุดท้าย

*ท่านได้ถือปฏิสนธิในพระครรภ์ของพระนางสุปปาวสา ซึ่งเป็นพระราชธิดาของพระเจ้ากรุงโกลิยะ ด้วยอำนาจแห่งทานบารมีที่ท่านได้สั่งสมมามาก ตั้งแต่ถือปฏิสนธิ พระนางทรงได้รับเครื่องบรรณาการและเครื่องบริหารครรรค์ถึง ๕๐๐ อย่าง ทั้งเช้าและเย็น เป็นผู้มีลาภลัทธิการะมาก เป็นที่เลื่องลือไปทั่ว แม้ชาวเมืองผู้ต้องการจะท่านาให้ได้ผลดี ต่างต้องไปขอบารมีจากพระนาง โดยนำภาชนะที่ใส่พันธุ์ข้าวมาให้พระนางทรงจับ แล้วจึงนำพันธุ์ข้าวไปหว่านเพื่อเพาะปลูกต่อไป

ด้วยอานุภาพบุญของพระโอรสที่อยู่ในพระครรภ์ เมื่อ



ผู้เลิตทางมีลาภ (๒)

๕๑๕

ข้าวงล้าออกกรวง ปรากฏว่า ข้าวแต่ละต้นจะแตกงอกออกเป็น ร้อยเป็นพันเมล็ด และเมื่อหว่านพันธุ์ข้าวลงในนา ๑ ไร่ จะได้ข้าว ถึง ๕๐ - ๖๐ เกวียน ขณะชนข้าวขึ้นยั้งฉาง ชาวเมืองต่างขอให้ พระนางสุปวาสาจับที่ประตูของยั้งฉาง แม้ข้าวในยั้งฉางจะถูก ขนออกไปเท่าไร แต่ก็ไม่รู้จักหมดสิ้น หรือแม้ข้าวที่อยู่ใน หม้อข้าวก็นั่นเดียวกัน หากพระนางทรงจับหม้อข้าวใบไหน แม้หม้อข้าวใบนั้นจะถูกมหาชนดักออกไปสักเท่าไร ก็ไม่รู้จัก หมดสิ้น นี่เป็นบุญญาภพของบุตรผู้อยู่ในครรภ์ของพระนาง

ในสมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ ปากณ- ทิฐานวัน พระนางสุปวาสาทรงพระครรภ์นานถึง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ก็ยังมิได้ประสูติ ทรงได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส เมื่อไม่รู้ จะพึงใคร พระนางจึงข่มทุกขเวทนาด้วยการตรีกะลิกถึง คุณของพระรัตนตรัย คือ พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ทรงตรัสรู้เอง โดยชอบ ทรงแสดงธรรมเพื่อละความทุกข์ พระสงฆ์สาวกของ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว ได้ปฏิบัติ ตามพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ได้ปฏิบัติเพื่อละทุกข์เช่นนี้ ความทุกข์แสนสาหัสย่อมไม่มีในพระนิพพาน ฉะนั้นพระนิพพาน จึงมีแต่ความสุขโดยแท้

ครั้นระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ



ผู้เลิศทางมีลาภ (๒)

๕๑๖

และพระนิพพานเช่นนี้ ทุกขเวทนาก็บรรเทาเบาบางลงไป วันหนึ่ง พระนางปรึกษากับพระสวามีว่า อีกไม่นานตนคงต้องตายแน่แล้ว เพราะทรมาณเหลือเกิน อยากจะถวายทานในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ขอพระสวามีเสด็จไปกราบนิมนต์พระบรมศาสดาด้วยเถิด หาก พระพุทธองค์ตรัสเช่นใด ขอได้จำพระดำรัสนั้นมาบอกด้วย

เมื่อพระสวามีเสด็จไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธองค์จึงตรัสถวายพระพรว่า “ขอให้พระนางสุปปวาสา จงมีความสุข หาโรคภัยมิได้ จงประสูติพระกุมาร ผู้ปราศจากโรค เถิด”

ทันทีที่พระบรมศาสดาตรัสให้พร พระนางสุปปวาสาทรง พระสำราญ ปราศจากพระโรคอาพาธ ได้ประสูติพระโอรสผู้ไม่มี โรคภัย อีกทั้งการประสูตินั้น ก็ง่ายเหมือนเทน้ำออกจากกระบอก ส่วนพระสวามีได้สดับพระพุทธฎีกาแล้ว รีบถวายบังคมลา ยังไม่ทันถึงพระราชมณเฑียร พระโอรสผู้มีบุญก็ประสูติแล้ว

พระประยูรญาติทั้งหลายต่างพากันปลาบปลื้มดีใจ จนน้ำตาไหล ส่วนพระสวามีดำริว่า พระดำรัสของพระผู้มีพระ- ภาคเจ้า ช่างน่าอัศจรรย์จริงหนอ จึงรีบเสด็จมาบอกพระมเหสี พระนางสุปปวาสาทรงสดับแล้ว รู้สึกปลาบปลื้มพระมหุทัยมาก พระประยูรญาติได้ตั้งพระนามให้พระกุมารว่า สีวลี แปลว่า เป็น



ผู้เลิศจิตทางมีลาภ (๒)

๕๑๓

ผู้นำความเกษมสำราญมาสู่หมู่ญาติหลังจากพระโอรสประสูติแล้ว พระนางได้ถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วัน

ในวันที่ ๗ ของการถวายมหาทาน พระนางสุปปาวาสาได้นำพระกุมารเข้าไปถวายบังคมพระบรมศาสดาและภิกษุสงฆ์ พระสารีบุตรเถระได้ถามพระกุมารว่า “สวัสดี เธอยังจะพอกินได้หรือ”

พระกุมารตอบว่า “พระคุณเจ้า กระผมจะมีความสุขได้อย่างไร ต้องอยู่ในครรภ์ซึ่งเปรียบเสมือนโลหภูมิถึง ๗ ปี”

พระนางสุปปาวาสาทรงสดับถ้อยคำของพระโอรสแล้ว ทรงโสมนัสว่า “ลูกของเราเกิดได้เพียง ๗ วัน ก็สามารถพุดคุยกับพระธรรมเสนาบดีได้”

พระบรมศาสดาทรงเห็นพระนางได้รับทุกข์ทรมานมาก จึงตรัสถามว่า “สุปปาวาสา เธอยังจะมีความปรารถนาบุตรอย่างนี้อยู่หรือ”

พระนางกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าหม่อมฉันจะพึงได้โอรสอย่างนี้อีก ๗ คน หม่อมฉันก็ยังปรารถนา พระเจ้าค่ะ”



ผู้เลิศทางมีลาภ (๒)

๕๑๘

นี่เป็นหัวอกของผู้เป็นแม่ จะเจ็บปวดแค่ไหนก็ยอมเพื่อลูก ส่วนบุญกรรมของสวลีกุมาร ท่านได้ทำกรรมอะไรไว้ จึงต้องอยู่ในครรภ์ถึง ๗ ปี ๗ เดือน และอีก ๗ วัน ต้องติดตามในตอนต่อไป

จะเห็นได้ว่า กฎแห่งการกระทำนั้น จะทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษา คอยตัดสินผลการกระทำของทุกชีวิตอย่างเที่ยงตรง ไม่มีการเอนเอียง โดยเราไม่มีสิทธิ์อุทธรณ์หรือฎีกาใดๆ ทั้งสิ้น สรรพชีวิตต่างต้องก้มหน้ารับผลแห่งการกระทำของตน ดังนั้นชีวิตในปัจจุบัน คือ กระจกเงาสະທ້ອນให้เห็นกรรมในอดีต ทั้งที่ผิดพลาดและที่สมปรารถนาที่ผิดพลาดก็เป็นวิบากกรรมที่ติดตัวมา ต้องตามใช้กันกระทั่งภพชาติสุดท้าย

ส่วนบุญจะตามส่งผลกระทั่งถึงชาติสุดท้ายเช่นกัน ไม่ว่าเราจะทำบุญหรือทำบาป มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน คือ ย่อมให้ผลเสมอเหมือนกัน ถ้าทำบาป บาปมีผลเป็นความทุกข์ทรมานทั้งในโลกนี้และโลกหน้า แต่ถ้าทำบุญ ย่อมมีผลเป็นความสุขความสำเร็จในชีวิต ทั้งในปัจจุบันชาติและในสัมปรายภพ ฉะนั้นให้เราสั่งสมแต่บุญกุศลไว้ให้มากๆ อย่าได้ประมาทคิดว่าบาปแม้เพียงเล็กน้อยจะไม่มาถึง เพราะถ้าเราประมาท บาปย่อมตามเราทัน ยิ่งถ้าเราเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้ มีพระภายในเป็น



ผู้เลิศทางมีลาภ (๒)

๕๑๕

ที่ฟัง บาบที่เคยทำไว้ในอดีตแม้จะไม่สูญหายไปไหน แต่จะมี
กำลังเบาลง ที่เบาที่จะหายไป เพราะบาปตามไม่ทัน ดังนั้นให้
ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกันทุกๆ คน

